

ikke er pensionsberettiget, og jeg maa saa antage, at Andragender fra alle, som ikke ere pensionsberettigede, blive afviste af Udvalget, men paa den anden Side kan man jo sige, at alle de, der ere pensionsberettigede, ikke behøve at komme til Udvalget, thi de have deres af Ministeren anerkendte Ret i selve Loven. Denne Mands Ret er meget tvivlsom, og naar jeg har stillet dette Forslag, maa jeg samtidig gøre opmærksom paa, at jeg nødig vil se det som Genstand for en Afstemning, idet jeg frygter for, at Folketinget skulde stemme det ud. Jeg har stillet Forslaget for at kunne bringe Sagen paa Tale her, og jeg er vis paa, at jeg blot ved denne min Henvendelse til det ærede Udvalg og den ærede Ordfører vil have opnaaet, at Udvalget tænker endnu en Gang over denne Sag, saa at den gamle Mand kan have Haab om at se Sagen bragt frem til tredje Behandling. Tør jeg haabe det, vil jeg selvfølgelig tage mit Ændringsforslag tilbage for ikke at udsætte det for at blive overstemt. At Manden fortjener en Understøttelse, er der ingen Tvivl om, det staar klart i de af Udvalget selv fremdragne Bevisligheder, og at han er gammel og svag, staar i hans Daabsattest og Lægeattester, og at Manden er saaledes, at han daarlig kan gaa for Astma, kan jeg af Selsyn attestere. Jeg synes, at er nogen værdig til Statsunderstøttelse, er det denne Mand, der i Haab og Forventning om, at der tilkom ham Pension, uafbrudt i 62 Aar har tjent Staten. Denne Mand bør ikke banke forgæves paa

Christian Rasmussen: Under Nr. 3 indstilles til den højtærede Ministers Overvejelse et Andragende fra forhenværende Sygeplejerske ved „Det røde Kors“, Marie Nielsen, om en aarlig Understøttelse. Jeg mener, at denne gamle veltjente Kvinde har Krav paa en Understøttelse fra Staten, og jeg vil paa det varmeste anbefale, at der ydes hende en saadan. Det blev nævnt af den ærede Ordfører, at hun havde i 16 Aar tjent ved Garnisonssygehuset i Helsingør. Det bevidnes af alle, baade overordnede og Patienter, der ere komne i Berøring med hende i den Tid, at hun har været overordentlig nidkær i sin Gerning. Nu er hun udslidt, hun er overnervøs i overordentlig høj Grad og kan ikke mere paatage sig den anstrengende Sygeplejerskegerning. Hun maatte nødvendigvis allerede for et Aars Tid siden trække sig tilbage fra denne opslidende Virksomhed, og hun vil neppe

kunne blive restitueret saaledes, at hun atter kan paatage sig noget som helst Arbejde. Dette sidste ved jeg af Erfaring. Jeg kender den paagældende Kvinde og ved, at det er Staten, der har taget hendes Arbejdskraft, og at hun er i højeste Grad opslidt. Nu kan hun ikke ernære sig selv for den Levetid, hun har tilbage, thi det er ikke rigtigt, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører, og som vistnok ogsaa er meddelt Ministeriet, at „Det røde Kors“ sørger for sine Sygeplejersker paa deres gamle Dage.

„Det røde Kors“ indsætter aarlig som en Art Pension for sine Sygeplejersker paa en Sparekassebog et eller andet Beløb, hvis Størrelse ikke er bestemt fikseret, saaledes, at naar den paagældende Kvinde ikke mere kan arbejde som Sygeplejerske, faar hun denne Sparekassebog med det indestaaende Beløb udleveret, og saa har hun at sørge for sig selv. Det er hele den Forsørgelse, „Det røde Kors“ paatager sig overfor sine Sygeplejersker. Men den Sum, en saadan Sygeplejerske i Løbet af tyve Aar — og det er, saa vidt mig bekendt, det højeste, en Sygeplejerske kan holde til — er paa langt nær ikke saa stor, at hun deraf kan faa et nogenlunde anstændigt Underhold i den Levetid, hun har tilbage. Saa vidt jeg erindrer, har denne Sygeplejerske opsparat sig nogle Tusinde Kroner i Løbet af sin Tjenestetid, Summens Størrelse husker jeg ikke, men den er i hvert Fald ikke større, end at hun deraf maaske kunde have haft en aarlig Indtægt paa 200—250 Kr., hvis hun havde købt sig en Livrente for Beløbet. Men denne Sum er forringet en Del i det Aar, hun har maattet underholde sig selv, inden hun kunde faa Besked paa, om hun kunde faa en Understøttelse af Staten eller ej. Da hun forlod sin Plads paa Garnisonssygehuset i Helsingør, maatte hun anskaffe sig Møblement osv., saa at den oprindelige Sum er bleven saa væsentlig forringet, at det er ganske udelukket, at hun kan eksistere ved Hjælp af det, der er tilbage af denne Kapital. Det er altsaa ikke rigtigt, at „Det røde Kors“ selv sørger for sine Sygeplejersker, det sørger kun delvis for dem.

Nu siger den ærede Ordfører, at maaske kunde den højtærede Minister, hvis han kom til det Resultat, at der ikke kan ydes denne Kvinde en aarlig Understøttelse, give hende et Gratiale en Gang for alle. Jeg skal i al sin Almindelighed ikke udtale mig derom, for et Gratiale en Gang for alle vilde selvfølgelig kunne